

551678/I

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Na podstawie art. 13 § 2a, art. 14b § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r., poz. 800, z późn. zm.) Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku z dnia 27 lutego 2019 r. (data wpływu 4 marca 2019 r.) o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku dochodowego od osób fizycznych w zakresie kosztów uzyskania przychodów – jest prawidłowe.

UZASADNIENIE

W dniu 4 marca 2019 r. wpłynął do tutejszego organu ww. wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej dotyczącej podatku dochodowego od osób fizycznych w zakresie kosztów uzyskania przychodów.

We wniosku przedstawiono następujący stan faktyczny.

Od 16 listopada 2011 r. Wnioskodawca prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą „Ośrodek Szkolenia Kierowców” opodatkowaną na zasadach ogólnych według skali podatkowej (18%). Wnioskodawca świadczy usługi względem głównego kodu PKD 85.53.Z jako pozaszkolne formy edukacji z zakresu nauki jazdy i pilotażu. Wnioskodawca przeprowadza kursy nauki jazdy na kategorię B, C, CE. Zatem, na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 29 ustawy z dn. 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, usługi, jakie działalność świadczy, są zwolnione z podatku VAT. W działalności gospodarczej Wnioskodawca wykorzystuje samochody osobowe. Samochody te są wykorzystywane do przeprowadzania szkoleń na kategorię B, są one przekształcone i przygotowane do nauki jazdy, wykorzystywane są tylko i wyłącznie w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Samochody osobowe są ujęte w ewidencji środków trwałych.

Zdaniem Wnioskodawcy, w nawiązaniu do art. 23 ust. 5f i 5g ustawy z dn. 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, koszty uzyskania przychodu związane z użytkowaniem samochodów osobowych w prowadzonej przez Wnioskodawcę działalności gospodarczej mogą być rozliczane w kosztach w podatkowej księdze przychodów i rozchodów w 100%, bez prowadzenia ewidencji przebiegu pojazdu, tzw. kilometrówki. Wnioskodawca uważa, że jego stanowisko jest słuszne, ponieważ samochody osobowe wykorzystuje tylko na cele firmowe.

W związku z powyższym opisem zadano następujące pytanie.

Czy koszty uzyskania przychodu związane z użytkowaniem samochodów osobowych w prowadzonej przez Wnioskodawcę pozarolniczej działalności gospodarczej mogą być rozliczane w podatkowej księdze przychodów i rozchodów w 100%, bez prowadzenia ewidencji przebiegu pojazdu, tzw. kilometrówki?

Zdaniem Wnioskodawcy, w nawiązaniu do art. 23 ust. 5f i 5g ustawy z dn. 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, koszty uzyskania

przychodu związane z użytkowaniem samochodów osobowych w prowadzonej przez Wnioskodawcę działalności gospodarczej mogą być rozliczane w kosztach w podatkowej księdze przychodów i rozchodów w 100%, bez prowadzenia ewidencji przebiegu pojazdu, tzw. kilometrówki. Wnioskodawca uważa, że jego stanowisko jest słuszne, ponieważ samochody osobowe wykorzystuje on tylko na cele firmowe.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego jest prawidłowe.

Zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1509, z późn. zm.): kosztami uzyskania przychodów są koszty poniesione w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, z wyjątkiem kosztów wymienionych w art. 23.

Aby zatem określony wydatek mógł zostać zaliczony do kosztów uzyskania przychodów, musi spełniać łącznie następujące przesłanki:

- musi być poniesiony w celu osiągnięcia przychodu lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodu,
- nie może być wymieniony w art. 23 ww. ustawy, wśród wydatków niestanowiących kosztów uzyskania przychodów,
- musi być należycie udokumentowany.

Należy przy tym podkreślić, że obowiązek jednoznacznego wykazania związku przyczynowo-skutkowego między poniesionym wydatkiem a przychodem uzyskanym z działalności, zachowaniem albo zabezpieczeniem źródła tego przychodu – każdorazowo spoczywa na podatniku.

Ustawa z dnia 23 października 2018 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 2159; dalej: ustawa zmieniająca) wprowadziła z 1 stycznia 2019 r. zmiany dotyczące m.in. zasad ujmowania w kosztach uzyskania przychodów prowadzonej działalności gospodarczej wydatków eksploatacyjnych związanych z samochodem osobowym, wykorzystywanym także do celów prywatnych.

Do art. 23 ust. 1 dodany został pkt 46a, zgodnie z którym: nie uważa się za koszty uzyskania przychodów 25% poniesionych wydatków, z zastrzeżeniem pkt 36, z tytułu kosztów używania samochodu osobowego, innego niż określony w pkt 46, na potrzeby prowadzonej przez podatnika działalności gospodarczej – jeżeli samochód osobowy jest wykorzystywany również do celów niezwiązanych z działalnością gospodarczą prowadzoną przez podatnika.

Z uzasadnienia do ustawy zmieniającej wynika, że wszelkie wydatki związane z korzystaniem z samochodu osobowego służącego podatnikowi także do innych celów niż działalność gospodarcza podlegać będą zaliczeniu do kosztów uzyskania przychodów w wysokości 75% tych wydatków. Możliwość zaliczenia do kosztów 100% takich wydatków dotyczyć będzie tylko wykorzystywania samochodu osobowego wyłącznie w prowadzonej działalności gospodarczej, przy czym podatnik będzie musiał prowadzić ewidencję potwierdzającą wykorzystywanie

samochodu osobowego wyłącznie do działalności gospodarczej podatnika (wykorzystana będzie w tym zakresie ewidencja stosowana dla celów VAT).

Na podstawie bowiem art. 23 ust. 5f ww. ustawy: w przypadku nieprowadzenia przez podatnika ewidencji, o której mowa w art. 86a ust. 4 ustawy o podatku od towarów i usług, uznaje się, że samochód osobowy jest wykorzystywany również do celów niezwiązanych z działalnością gospodarczą podatnika.

Stosownie natomiast do art. 23 ust. 5g ww. ustawy: przepisu ust. 5f nie stosuje się, jeżeli podatnik na podstawie przepisów ustawy o podatku od towarów i usług nie jest obowiązany do prowadzenia takiej ewidencji, z wyjątkiem przypadku, gdy brak tego obowiązku wynika z art. 86a ust. 5 pkt 2 lit. a ustawy o podatku od towarów i usług.

W myśl art. 86 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2018 r., poz. 2174 ze zm.): w zakresie, w jakim towary i usługi są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych, podatnikowi, o którym mowa w art. 15, przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego, z zastrzeżeniem art. 114, art. 119 ust. 4, art. 120 ust. 17 i 19 oraz art. 124.

Zgodnie z art. 86a ust. 5 pkt 2 lit. b tej ustawy: warunku prowadzenia ewidencji przebiegu pojazdu nie stosuje się w przypadku pojazdów samochodowych, w odniesieniu do których podatnikowi nie przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego od wydatków z nimi związanych.

Z powyższych przepisów wynika, że podatnik nie musi prowadzić ewidencji przebiegu pojazdu, jeżeli na podstawie przepisów ustawy od towarów i usług nie jest zobowiązany do prowadzenia takiej ewidencji, np. w przypadku zwolnienia przedmiotowego z tego podatku, gdyż w takiej sytuacji podatnikowi nie przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego.

Z przedstawionego we wniosku stanu faktycznego wynika, że Wnioskodawca prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą opodatkowaną na zasadach ogólnych według skali podatkowej. Wnioskodawca przeprowadza kursy nauki jazdy na kategorię B, C, CE. Na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 29 ustawy o podatku od towarów i usług usługi, jakie Wnioskodawca świadczy, są zwolnione z podatku VAT. W działalności gospodarczej Wnioskodawca wykorzystuje samochody osobowe. Samochody te są wykorzystywane do przeprowadzania szkoleń na kategorię B, są one przekształcone i przygotowane do nauki jazdy, wykorzystywane są tylko i wyłącznie w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. Samochody osobowe są ujęte w ewidencji środków trwałych.

W związku z tym, że Wnioskodawca używa samochodów osobowych wyłącznie do działalności gospodarczej, a przy tym jest zwolniony z podatku od towarów i usług – nie ma obowiązku prowadzenia ewidencji przebiegu pojazdu i może 100% wydatków związanych z używaniem samochodów osobowych zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów w podatkowej księdze przychodów i rozchodów.

Reasumując – koszty uzyskania przychodu związane z użytkowaniem

samochodów osobowych w prowadzonej przez Wnioskodawcę pozarolniczej działalności gospodarczej mogą być rozliczane w podatkowej księdze przychodów i rozchodów w 100% bez prowadzenia ewidencji przebiegu pojazdu, tzw. kilometrówki.

Zgodnie z art. 14na § 1 Ordynacji podatkowej przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej stanowi element czynności będących przedmiotem decyzji wydanej:

1. z zastosowaniem art. 119a;
2. w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;
3. z zastosowaniem środków ograniczających umowne korzyści.

Przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli korzyść podatkowa, stwierdzona w decyzjach wymienionych w § 1, jest skutkiem zastosowania się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej, interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych (art. 14na § 2 Ordynacji podatkowej).

Powyższe unormowania należy odczytywać łącznie z przepisami art. 33 ustawy z 23 października 2018 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2193), wprowadzającymi regulacje intertemporalne.

Interpretacja dotyczy zaistniałego stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dacie zaistnienia zdarzenia.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w dwóch egzemplarzach (art. 47 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2018 r., poz. 1302) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie albo aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4a (art. 53 § 1 ww. ustawy).

Jednocześnie, zgodnie z art. 57a ww. ustawy, skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędów wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy), na adres: Krajowa Informacja Skarbowa, ul. Teodora Sixta 17, 43-300 Bielsko-Biała.